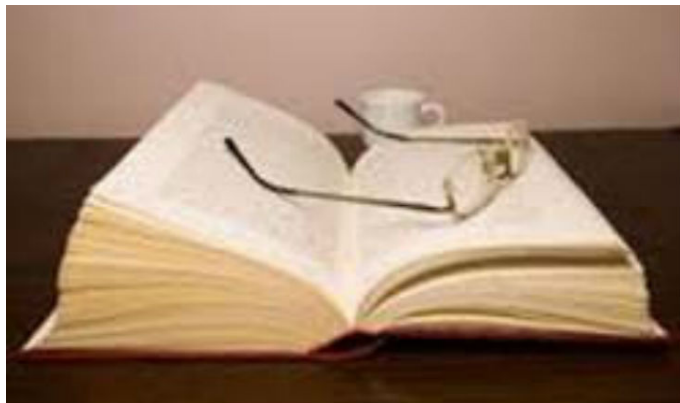

Γράφει ο **Γιάννης Χλιουνάκης**

Μαζί πάνε η Ελπίδα και ο Κίνδυνος. Ευθέως ανάλογα μεγέθη είναι, από την ίδια συγκυρία ξεπηδούν, τον ίδιο χρόνο μοιράζονται. Στις σημαντικές ιστορικές στιγμές -τέτοιες είναι αυτές που ζούμε- η ένταση της ταυτόχρονης παρουσίας τους μπορεί να φέρνει τόσο την απογείωση όσο και την παράλυση. Ας περάσουμε ανάμεσά τους με την ήρεμη αποφασιστικότητα που προσφέρει η **επίγνωση της Ευθύνης**. Τούτο το πρωταρχικό προαπαιτούμενο απωθεί, προσωρινά, σκέψεις για την έλλειψη προετοιμασίας, για τη δική μας αδυναμία απέναντι στις απαιτήσεις του εγχειρήματος και την ισχύ του αντιπάλου, που βασανίζουν πολλούς από μας.

Οι σύντροφοι της Αριστερής Πλατφόρμας αναδέχθηκαν αυτή την Ευθύνη, προσφέροντας ταυτόχρονα τη δυνατότητα σε πολλούς άλλους να κάνουν το ίδιο. Πρόκειται για μια μεγάλη πρωτοβουλία που ανοίγει μια νέα σελίδα, μια νέα ευκαιρία, μια νέα περιπέτεια για την Αριστερά. Ας βρεθούμε όλοι παρόντες, με Λογισμό και μ' Όνειρο, με επίγνωση και μαχητικότητα αυτή τη φορά.

Πρώτα το άμεσο και υπερεπείγον. Η επικείμενη εκλογική μάχη απαιτεί το “κάτι παραπάνω” απ’ όλους, ιδιαίτερα από τους παροπλισμένους, τους υπερβολικά κριτικούς, τους μοναχικούς **{1}**. Η πρώτη εκλογική καταγραφή της ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ πρέπει να αποτελέσει ισχυρή προωθητική δύναμη σε μια πορεία που θέλουμε να πάει μακριά. Πολύ περισσότερο όταν, από τα πράγματα, είναι η ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ που σε αυτή τη μάχη εκπροσωπεί το μεγαλειώδες ΟΧΙ που δεν ηττήθηκε, αυτό το ΟΧΙ που οι υπηρέτες του Συστήματος, παλιοί και πρόσφατοι, προσπαθούν να απωθήσουν στην Ανυπαρξία. Ας επανενεργοποιήσουμε λοιπόν τα αντανakλαστικά μας, ας εμπνευστούμε από την ενεργητικότητα που έδειξαν νεότεροί μας αγωνιστές στη μάχη της 5ης Ιούλη. Οποιαδήποτε άλλη επιλογή θα είναι μια ασυγχώρητη Απουσία.

Η απάντηση λοιπόν της ζωντανής, ριζοσπαστικής Αριστεράς στο κάλεσμα της ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ για εκλογική συνεργασία και αγωνιστική συμπόρευση θα είναι -ελπίζουμε και αισιοδοξούμε αυτή τη φορά- ένα μεγάλο ΝΑΙ. Αυτό υπαγορεύει, μαζί με πολλά άλλα, ο επιβεβλημένος αναστοχασμός πάνω στην εμπειρία του προηγούμενου διαστήματος, με την άνοδο και την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι βέβαια μόνο η ριζοσπαστική Αριστερά που αντιμετωπίζει την ανάγκη μιας σε βάθος αυτοκριτικής θεώρησης. Όλοι ανεξαιρέτως έχουν αυτή την υποχρέωση και πρώτη από όλους η ίδια η Αριστερή Πλατφόρμα. Εμείς όμως θα περιοριστούμε στο πεδίο στο οποίο ελπίζουμε να είμαστε, κατά τι, εποικοδομητικοί.

Θεωρούμε λοιπόν ότι η ριζοσπαστική Αριστερά απέτυχε, μέχρι τώρα, στο κυρίως ζητούμενο: τη δημιουργία ισχυρών αγωνιστικών δεσμών με μεγάλα τμήματα της εκλογικής βάσης και της οργανωμένης έκφρασης του ΣΥΡΙΖΑ, την από κοινού δέσμευση σε μια σειρά στόχους που κινούνται στους αντίποδες των μνημονιακών πολιτικών και της συστημικής διαχείρισης της κρίσης. Πρωταρχικά -θα έπρεπε να- είναι υπόθεση της ριζοσπαστικής Αριστεράς το **να πάρει σχήμα και μορφή η Ελπίδα** που γέννησε η καταλυτική εμπειρία των τελευταίων χρόνων. Εδώ υστερήσαμε...

Η κριτική στο ΣΥΡΙΖΑ ήταν πληθωρική και γεμάτη χαρακτηρισμούς. Όσα λέγονταν ήταν, τα περισσότερα, σωστά και ταυτόχρονα... άστοχα. Ναι ήταν ανεπαρκείς και αντιφατικές οι εξαγγελίες, ήταν "εντός πλαισίου" το όποιο πρόγραμμα, ήταν..., ήταν... Ναι, όμως εκείνα τα "ψίχουλα", το Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης για παράδειγμα, αποδείχθηκε ότι μπορούσε, αν προωθούνταν με στοιχειώδη συνέπεια, να τροchioδρομήσει μια πορεία ρήξεων με ανοιχτή την έκβαση, την οποία μπορούσαν να ακολουθήσουν και άλλοι, εκτός από αποφασισμένες πρωτοπορίες. Μια εύστοχη κριτική λοιπόν θα όφειλε να επικεντρώνεται όχι τόσο στο τι όσο στο πως. Το πιο ανησυχητικό από τα προμηνύματα των κατοπινών εξελίξεων ήταν βέβαια η μελωδία της ευτυχίας με την οποία η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ νανούριζε όσους πίστευαν σε αυτήν.

Η αναφορά στο παρελθόν υπηρετεί, είναι φανερό, τις ανάγκες του παρόντος. Πρωταρχικά την υπέρβαση της τάσης για περιχαράκωση, για οχύρωση πίσω από «κόκκινες γραμμές» τη στιγμή που αυτές δε μπορούν να είναι πόλοι λαϊκής συσπείρωσης. Δε θα αντισταθούμε στον πειρασμό να κλείσουμε αυτή την αναφορά επικαλούμενοι το πιο χαρακτηριστικό «παράδειγμα προς αποφυγήν» Σήμερα το ΚΚΕ μιλά την πιο "αριστερή γλώσσα" από το '74 (λαϊκή εξουσία, κοινωνικοποίηση των βασικών μέσων παραγωγής κ.λπ.) για να καλύψει την πιο μηδαμινή πολιτική επιδίωξη, τη στεγανοποίηση της πολιτικής του επιρροής απέναντι στις μεγαλύτερες προκλήσεις και μάχες, την περίφραξη της κληρονομημένης ιδιοκτησίας του.

Με ποιο πρόσωπο, με ποια επαγγελία;

Ίσως θεωρηθούν εντελώς άκαιρα όσα ακολουθούν. Ακόμη όμως κι αν το μόνο που μας απασχολεί τούτη την ώρα είναι η αγχώδης προετοιμασία για μια βεβιασμένη εκλογική μάχη, νομίζω θα συμφωνήσουμε όλοι ότι έχει μεγάλη σημασία για το αποτέλεσμα η φυσιογνωμία με την οποία θα καταγραφεί η ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ στη συλλογική συνείδηση του αριστερόστροφου τμήματος του εκλογικού σώματος. Βέβαια το θέμα είναι πολύ σοβαρότερο για όσους θα στρατευτούν σε αυτή την υπόθεση. Η επίμοχθη ανάβαση στο βουνό ωθείται από την προσδοκία και τη νοερή ενατένιση της θέας που θα αντικρύσουμε στην κορυφή.

Φτάσαμε λοιπόν σε εκείνα που είναι πραγματικά δύσκολα. Εδώ η σαφήνεια των απόψεων είναι απαραίτητη, ξεκάθαρα λοιπόν -με όλους τους κινδύνους- θα διατυπώσω τη γνώμη: **Η ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ δεν πρέπει να είναι -και, στο μέτρο του δυνατού, δεν πρέπει να καταγραφεί- ως ο συνεπής ΣΥΡΙΖΑ.** Είναι, νομίζω, το κρίσιμο ζήτημα για τις μακροπρόθεσμες προοπτικές της προσπάθειας αυτής. Και είναι εξαιρετικά δύσκολο πρόβλημα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, στη μετεωρική του πορεία, υπήρξε βέβαια πολύ περισσότερο καθρέφτης παρά αμύνη για την ελληνική κοινωνία. Οι δυνατότητες και τα όρια της καθόρισαν τη φυσιογνωμία του. Αυτή η “παθητική καταγραφή” καθήλωνε τελικά μπροστά στο “ανυπέρβλητο όριο” και κατέστελλε μέχρις εκμηδενισμού κάθε διάθεση και κάθε τόλμη προσεκτικής διερεύνησης αυτών των ορίων και υπέρβασής τους. Η ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ θέλουμε βέβαια να ανδρωθεί ακολουθώντας τον αντίστροφο δρόμο, κατακτώντας ένα ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι.

Σε αυτή την κατεύθυνση προσπαθούμε να διατυπώσουμε κάποιες πιο συγκεκριμένες σκέψεις. Το ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ είναι βέβαια η επιβεβλημένη αφετηρία. Πάντα ο αγώνας για επιβίωση και αξιοπρέπεια συγκροτεί την αφετηρία του κινήματος της κοινωνικής χειραφέτησης, Σήμερα αυτό γίνεται καθαρότατα αντιληπτό από όλους. Σε κάθε περίπτωση όμως πρόκειται για αφετηρία. Γιατί τις δικές μας προσπάθειες τις εμπνέει πολύ περισσότερο η Ελπίδα από ότι ο Φόβος. Γιατί στόχος του κινήματός μας δεν είναι βέβαια η επιστροφή στη “ροζ φούσκα του 2004” -σημείο ορόσημο, στο οποίο η ελληνική κοινωνία “έπιανε πάτο” από κάθε άποψη. Γιατί κάποια στιγμή πρέπει να μιλήσουμε όχι μόνο για τα Μνημόνια αλλά και για όλα εκείνα που έφεραν τα Μνημόνια, που έδωσαν τη δυνατότητα στους κυρίαρχους να τα επιβάλουν. Γιατί όταν κάποιο μνημονιακό μέτρο “περνάει” το κοινωνικό τοπίο μεταβάλλεται ουσιαστικά, κάποιοι στόχοι χάνουν το νόημα τους ενώ κάποιοι άλλοι έρχονται στο προσκήνιο. Γιατί...

Μπορούμε να προσθέσουμε πολλά “γιατί”, όμως το συμπέρασμα έχει σαφώς σκιαγραφηθεί. Ο αντιμνημονιακός αγώνας αποκτά δύναμη και αποτελεσματικότητα στην προοπτική ενός ανορθωτικού, απελευθερωτικού κοινωνικού κινήματος. Στο σημερινό ορίζοντα βέβαια κανένα πρόγραμμα κοινωνικής χειραφέτησης δε μπορεί να είναι ολοκληρωμένο. Χτίζεται, συγκεκριμενοποιείται στην πορεία. Αρκεί βέβαια να κινούμαστε στη σωστή κατεύθυνση.

Σε αυτό το δρόμο παλιοί και πάγιοι στόχοι και συνθήματα, που χάνουν το νόημά τους επαναλαμβανόμενα με ένα στερεοτυπικό τρόπο, μπορούν να αποκτούν νέο περιεχόμενο και ελκτική δύναμη. Η “αναδιανομή του πλούτου”, για παράδειγμα, θα μπορούσε να αφορά όχι μόνο τις αυξήσεις μισθών και την αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος -στόχοι θεμελιώδεις και πάντοτε επίκαιροι- αλλά και την προώθηση του δημόσιου αγαθού απέναντι στην ιδιωτική κατανάλωση. Το αίτημα της “εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης” δε θα είναι πια μια κοινότοπη κενολογία αν αποφασιστικά προτάξουμε τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών των λαϊκών τάξεων απέναντι στα ποικιλώνυμα μικρά και μεγάλα συμφέροντα και τον κοινωνικό κομφορμισμό...

Όλα τα “σκόρπια” και “επι μέρους” συνθέτουν το περιεχόμενο μιας **νέας Μεταπολίτευσης, με βαθύ κοινωνικό, απελευθερωτικό περιεχόμενο**. Αυτή, πιστεύουμε, θα πρέπει να είναι η επαγγελία της ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ, απέναντι σε μια γενικευμένη οικονομική, πολιτική και κοινωνική χρεωκοπία. Κι αν χρειαζόμαστε ένα και μόνο σύνθημα, άλλο καλύτερο δε βρίσκω από το

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ

1. Προφανώς ο γράφων περιγράφει εδώ τον εαυτό του.